

Τότε απ' το μυαλό του Αϊ-Βασίλη, μόλο που ήταν άγιος, πέρασε μια πονηρή σκέψη:

«Να τι θα κάνω», σκέφτηκε. «Θα περάσω μπρος από το σπίτι του στα νύχια. Μπορεί και να βαρέθηκε να περιμένει, το φτωχούλι, μπορεί και να μη μ' ακούσει καθώς θα περνάω. Και του χρόνου να μη με λένε Αϊ-Βασίλη, αν δεν του φέρω διπλό μποναμά...»

Αν δεν ήταν το πρόσωπό του γεμάτο γένια, θα κοκκίνιζε ο καλός ο άγιος απ' τη ντροπή του, για την πονηρή σκέψη που είχε περάσει απ' το μυαλό του. Είχε φτάσει κιάλας μπροστά στην πόρτα του φτωχόσπιτου που είπαμε και, πατώντας στα νύχια των ποδιών του, έκανε να το προσπεράσει. Μα το σπίτι είχε φως και το παιδί που τον περίμενε δεν είχε ακόμα κοιμηθεί. Και τ' αυτάκια των παιδιών, που περιμένουν κάθε παραμονή καινούργιου χρόνου τον Αϊ-Βασίλη, ακούν ακόμα και τον πιο παραμικρό θόρυβο. Κι έτσι που νυχοπατούσε περνώντας ο άγιος, κάπου σκόνταψε, κάποιο χαλίκι κύλησε κι ακούστηκε. Η πόρτα του σπιτιού άνοιξε την ίδια στιγμή και το παιδάκι —ένας μπόμπιρας εκεί, ήταν δεν ήταν πέντε χρονών— που παραμόνευε από πίσω, πετάχτηκε στο δρόμο κι άρπαξε τον Αϊ-Βασίλη απ' το βαρύ του πανωφόρι.

«Ε, Αϊ-Βασίλη, πού πας; Εδώ 'μαι», του φώναξε.

Κοκάλωσε ο άγιος. Κάτι πήγε να πει, πολέμησε να τα μπαλώσει, μα δεν τα κατάφερε. Ο μικρός δεν έλεγε να παρατήσει το ρούχο του. Και τραβώντας τον ολοένα, τον έμπασε στο σπίτι.

Μια φτωχοκαμαρούλα όλο κι όλο το σπιτάκι όπου έμενε το παιδί. Σε μια γωνιά ένα στρώμα για έναν άνθρωπο που έπρεπε όμως να χωράει δυο — το παιδάκι και τη μητέρα του. Ένα κουτσοτράπεζο σε μιαν άλλη γωνιά, ένα σκαμνί παρέκει, μια φουφού, δυο πιάτα τσίγκινα, ένα τσουκάλι. Και στο τραπέζι απάνω μια λαμπίτσα, που φώτιζε την καμαρούλα — μα που δεν τη ζέσταινε καθόλου... Κι έκανε κρύο εκεί μέ-

σα που τουρτούριζες. Ρίγος πέρασε το κορμί του άγιου. Και ήταν το ρίγος διπλό — από κρύο κι από ντροπή μαζί.

«Ακόμα δε... δεν κοιμήθηκες;» λέει ο Αϊ-Βασίλης στο παιδάκι, έτσι, για να πει κάτι.

«Περιμένω τη μανούλα μου να γυρίσει απ' τη δουλειά της. Περίμενα και σένα...» του αποκρίνεται το παιδί και δε λέει να ξεκολλήσει τα ματάκια του από την κόφα.

Άνω κάτω τον έκανε τον άγιο αυτή η ματιά του μικρού κι ήταν δεν ήταν, όπως είπαμε, ούτε πέντε χρονών, το ευλογημένο!

«Κουράγιο, Αϊ-Βασίλη...» είπε τότε στον εαυτό του ο καλός ο γέροντας από την Καισάρεια. Και την ίδια ώρα έπιασε και τα ομολόγησε όλα στο παιδί, όλα, με το νι και με το σίγμα.